

forhøje Lønningerne ved denne Lejlighed. Herom maa jeg sige det samme, som jeg sagde ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at det er Tiden ikke til. Jeg kan indrømme det ærede Medlem Hr. Kammersgaard, at jeg har talt om Lønningsforhøjelser i Fjor, og navnlig i Forfjor. Men da kunde jeg lige saa lidt som det ærede Medlem Hr. Kammersgaard og andre ærede Talere forudse den stærke Sænkning, som det økonomiske Plateau, hvorpaa vi lever, har været Genstand for i det sidste Aars Tid. Og den Lov, jeg gennemførte i Fjor, Loven af 1. April 1921, som gav Vederlag for Udgifter, som Præsterne faktisk har, var jo en Forbedring af Forholdet; videre ser jeg ikke, at de økonomiske Tilstande tillader os at gaa. Præsterne maa nøjes med de Lønninger, de nu har faaet, indtil Forholdene helt skifter fra det nuværende til det bedre.

De ærede Medlemmer og ikke mindst det ærede Medlem Hr. Fibiger talte om, at man kunde jo bruge den Lønningsmasse, vi nu har, til en anden Fordeling, man kunde indføre et Eenklassesystem og udjævne Forskellen i Lønninger, saaledes at de Præster, som sidder i Vestjylland og Nordjylland — altsaa paa det ærede Medlems Egn og paa min Egn — blev bedre stillet, hvorved han mente, at vi vilde opnaa at kunne beholde dem noget længere. Jeg tror ikke heller, at det er en farbar Vej at ville udjævne Lønningerne paa den Maade. For det første vil det ogsaa koste Penge, thi de Embedsindehavere, hvis Lønninger maatte blive nedsat ved den Lejlighed, for at andres kunde blive sat i Vejret, maatte da have Erstatning ved personlige Tillæg, og disse personlige Tillæg maatte da udredes af den forhøjede Kirkeskat. Men jeg tror nu, at vi alligevel ikke vilde naa det, som det ærede Medlem tilsigter; en fuldkommen ensartet Lønning for Præsterne hele Landet over vilde ikke medføre, at der ingen Forflytninger blev. Det vil altid være saaledes, at unge Præster, som faar Embeder i Vestjylland eller Nordjylland, vil flytte herover eller over til Øerne eller i Nærheden af Byer, hvor der er Latinskole, hvori de kan faa deres Børn anbragt billigere, end hvis de skal sende dem bort fra Hjemmet. Og dernæst vil det ogsaa være saaledes, at i en Ordning med ensartet Lønning vil

der være noget urimeligt, hvis der ikke bødes paa den ved særlige Tillæg, thi ikke alle Embeder er jo lige store i Henseende til det Arbejde, de medfører. Derfor har man ogsaa fra Præsteforeningens Side ønsket Befolkningsstillæg, men fik man det, vilde Embederne atter blive ulige store, og saa vilde der igen opstaa Bestræbelser for at blive forflyttet. Jeg tror derfor ikke, man naar noget synderligt ved at bruge den nuværende Lønningsmasse til saadan en Omlægning.

Med Hensyn til Kirkebetjentenes Lønninger ankede navnlig det ærede Medlem Hr. Sundbo over, at de var for høje; de er nemlig fastsat paa, skal vi sige, Krigsniveauet, efter den Indtægt, som Kirkebetjentene havde gennem Offer og Accidenser under Krigen, og den var stærkt stigende den Gang. Jeg skal derfor ikke modsige det ærede Medlems Betragtninger med Hensyn til disse Lønningers Størrelse, men kun gøre opmærksom paa, hvad det ærede Medlem maaske havde overset — i alt Fald nævnte han det ikke —, at der i disse Lovforslag findes anvist en Vej til Regulering af disse Lønninger, idet der ved Embedsledighed gives Adgang ikke alene til at besætte disse Poster med andre Mænd, men tillige til at forandre Lønningerne ogsaa i nedadgaende Retning, og det maatte, synes jeg, kunne tilfredsstille det ærede Medlem.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou ønskede Stiftskapellaner, hvad der ogsaa var foreslaaet fra det kirkelige Udvalgs Side. Det ærede Medlems Bemærkninger om Nyttens af saadanne Stiftskapellaner kan jeg fuldkommen tiltræde. For en Snes Aar siden, da jeg var Kirkeminister, havde jeg Tanken derom fremme, men den Gang lykkedes det ikke, fordi jeg ikke kunde skaffe Midler til Ansættelse af Stiftskapellaner. Da havde vi i øvrigt teologiske Kandidater nok, da var det gerne saaledes, at hver Torsdag maatte jeg tage imod en hel Række teologiske Kandidater og søge at trøste dem, fordi de, som de sagde, allerede havde indtil 10, enkelte flere, Kandidataar bag sig, uden at det var lykkedes dem at faa noget Embede. Jeg maatte søge at trøste dem, saa godt jeg kunde, men det var umuligt at skaffe Embeder, fordi der var Kandidater, som gerne vilde ansættes.